

Η αξιοπρέπειά μας

σε καραντίνα

*Έγιναν όλα χωρίς να το αντιληφθεί κανένας.
Και τώρα βρισκόμαστε κλειδωμένοι μέσα στα σπίτια μας,
περιμένοντας τα νέα της επόμενης μέρας που όλοι ξέρουμε
θα περιέχουν όλο και περισσότερους περιορισμούς.*

*Η κοινωνία βρίσκεται σε κρίση, λένε, λόγω ενός ιού που εξαπλώνεται.
Η κυβέρνηση πιέζει ότι το πιο σημαντικό είναι να κάνουμε
ακριβώς ότι μας λέει, και έτσι αναλαμβάνουμε
την ευθύνη μας και δρούμε σε αλληλεγγύη.*

*Τονίζει ότι το κράτος έκτακτης ανάγκης είναι φυσικά
προσωρινό, αλλά απαραίτητο για να νικήσουμε τον πόλεμο
ενάντια σε αυτό που πραγματικά απειλεί την ευημερία μας.*

Αλλά μισό λεπτό...

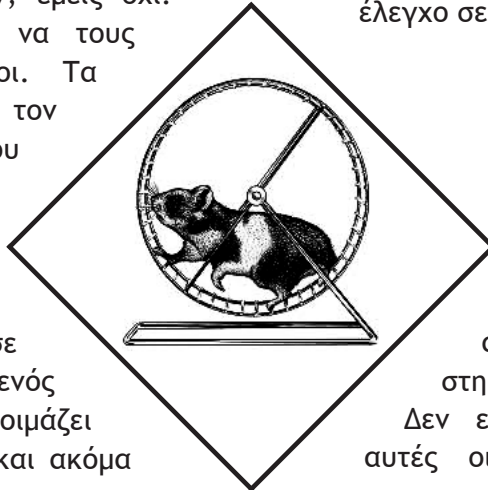
Ποιός ιός;

Πραγματικά δεν μπορούμε να ξέρουμε. Όλες οι πληροφορίες, οι αριθμοί και οι στατιστικές που είναι η βάση αυτού του επιβαλλόμενου εγκλεισμού, βρίσκονται στα χέρια της κυβέρνησης και των ειδικών που δουλεύουν για αυτή. Το ζήτημα δεν είναι η άρνηση της ύπαρξης ενός ιού που κυκλοφορεί, αλλά το να συνειδητοποιήσουμε ότι η γνώση των χαρακτηριστικών του, ο τρόπος μετάδοσης του, ο τρόπος αντιμετώπισης του, αλλά και τα δεδομένα της επίδρασης του βρίσκονται στα χέρια επιστημόνων σε όλο τον κόσμο, που συχνά διαφωνούν ακόμα και μεταξύ τους στο πώς να τα ερμηνεύσουν ή στο ποια πρακτικά συμπεράσματα αυτά θα βγάλουν. Το συμπέρασμα της εξουσίας απ'την άλλη είναι απλό· αυτοί γνωρίζουν, εμείς όχι. Και εξαιτίας αυτού πρέπει να τους είμαστε απολύτως υπάκουοι. Τα ΜΜΕ παίζουν καταπληκτικά τον κλασικό ρόλο του υπηρέτη του συστήματος. Αποφασίζουν τι ισχύει δείχνοντας μόνο και επαναλαμβάνοντας αδιάκοπα το αφήγημα της εξουσίας, μη δίνοντας χώρο σε καμία αποκλίνουσα φωνή κανενός είδους. Η δουλεία τους προετοιμάζει το έδαφος για τις επόμενες και ακόμα πιο ολοκληρωτικές αποφάσεις. Δεν είναι ένας ιός ο τέλειος εχθρός; Αόρατος και πιθανών παντού, με τον καθένα που δεν συμμορφώνεται σε ότι κανόνα εφευρεθεί να θεωρείται σύμμαχος αυτού του εχθρού, δικαιολογώντας έτσι την καταστολή των προστίμων και των ποινών φυλάκισης. Δημιουργείται τώρα το τέλειο πλαίσιο μέσα στο οποίο το κράτος μπορεί να λάμψει ως ο απόλυτος σωτήρας.

Ποιά υπευθυνότητα;

Δεν γίνεται πλέον να ανοίξεις μια εφημερίδα ή την τηλεόραση χωρίς να δεις να σου λένε 'είναι ευθύνη σου'. Αλλά τι σημαίνει αυτό; Μας ζητάνε να ακολουθούμε τυφλά τις εντολές κάποιων πολιτικών. Αλλά αυτοί δεν είναι οι

ίδιοι γραφειοκράτες που δεν εμπιστευόμαστε προηγουμένως; Τόσες φορές δεν μας απέδειξαν ότι είναι άπληστοι και διεφθαρμένοι γιατί το μόνο που τους ενδιαφέρει είναι το ατομικό συμφέρον και όχι το σύνολο; Δεν απέδειξαν ξανά και ξανά ότι η δίψα τους για εξουσία είναι μεγαλύτερη από οποιαδήποτε έννοια δικαιοσύνης ή λογικής; Και τώρα ξανά, ίσως τα χιλιάδες ευρώ που σιγουρεύουν ότι τα ελικόπτερα βρίσκονται στον αέρα και ελέγχουν αν μένουμε σπίτι να χρησιμοποιούνταν σε χμμ.. σε δομές υγείας ας πούμε; Αυτού του είδους οι άνθρωποι μας ζητάνε να τους εμπιστευτούμε χωρίς αμφισβήτηση και το αποκαλούν 'ατομική ευθύνη'. Να μην κάνουμε το αντίθετο τότε; Αυτό που πραγματικά μας ζητάνε είναι να παραιτηθούμε από συνείδηση, από κριτική σκέψη, από αυτονομία, και να υποδεχτούμε έναν ακραίο κυβερνητικό έλεγχο σε κάθε διάσταση της ζωής μας.

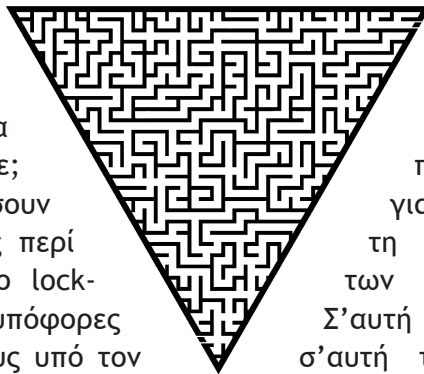
Ποιά αλληλεγγύη;

Το αποπροσανατολιστικό θέαμα συνεχίζεται. Πρέπει να υπακούμε τα ακραία μέτρα που παίρνονται στη λογική της 'αλληλεγγύης'. Δεν είναι κυνικό να ακούγονται αυτές οι λέξεις από τα στόματα των εκπροσώπων ενός συστήματος που βασίζεται στο ακριβώς αντίθετο της αλληλεγγύης; Όλη τη χρονιά τρέχουμε γύρω γύρω σαν ακέφαλα κοτόπουλα για να συντηρούμε το διαρκές παιχνίδι της συναίνεσης, για να μας εκμεταλλεύονται, για να μας κυνηγάνε οι μπάτσοι για ότι λόγο τους καπνίσει, και για να μας ληστεύουν οι πολιτικοί που το επαγγέλλονται μόνο σ'αυτό, και τώρα τολμάνε να μας μιλήσουν για αλληλεγγύη; Τολμάνε να το παίζουν ότι τάχα τους ενδιαφέρει η ευημερία μας; Ξεχνάνε μήπως ότι εκατομμύρια άνθρωποι ζουν στη φτώχεια για να είναι αυτοί πλούσιοι; Ξεχνάνε μήπως αυτούς που πεθαίνουν στα εργασιακά κάτεργα για να συντηρείτε το αδηφάγο οικονομικό σύστημα; Ξεχνάνε μήπως αυτούς που βασανίζονται στα αστυνομικά τμήματα από τους ένστολους δήμιους του κράτους;

Ξεκινάμε μήπως τους χιλιάδες μετανάστες που πεθαίνουν στα σύνορα κάθε χρόνο; Που ήταν η κυβέρνηση με τα μεγάλα λόγια της περί αλληλεγγύης τότε; Ενώ προσπαθούν να μας ταΐσουν τα υποκριτικά παραμύθια τους περί αλληλεγγύης, βλέπουμε ότι το lockdown κλείνει πολύ κόσμο σε ανυπόφορες συνθήκες. Παιδιά στα σπίτι τους υπό τον ζυγό βίαιων γονιών για παράδειγμα. Ή σύντροφοι και σύζυγοι εγκλωβισμένοι σε βίαιες σχέσεις. Χιλιάδες μετανάστες παγιδευμένοι σε ακόμα χειρότερες συνθήκες απ'οτι συνήθως. Στη φυλακή όλα τα επισκεπτήρια σταμάτησαν, όπως και η πρόσβαση των κρατουμένων σε υλικά, φαγητό και ρούχα από έξω. Άδειοι χώροι στη φυλακή μετατρέπονται σε χώρους απομόνωσης για κρατούμενους με συμπτώματα κορωνοϊού, χώροι που παρέμεναν άδειοι γιατί ήταν ακατάλληλοι για να μείνουν κρατούμενοι. Μπορεί οπότε ο καθένας να φανταστεί τι επίδραση θα έχει στην υγεία των κρατουμένων που θα πεταχτούν εκεί μέσα... Στις φυλακές της Ιταλίας ξέσπασαν μαζικές εξεγέρσεις μετά τους γενικούς περιορισμούς που επιβλήθηκαν. Ίσως ο μόνος τρόπος για τους φυλακισμένους να σώσουν την αξιοπρέπειά τους μέσα στη συνθήκη που τους επιβλήθηκε. Επίσης, στην Ισπανία και στη Γαλλία, οι κρατούμενοι αντιστέκονται και αγωνίζονται, όπως και άλλοι κρατούμενοι σε άλλα μέρη του κόσμου. Το κράτος δεν ξέρει τι σημαίνει αλληλεγγύη και ποτέ δεν νοιάστηκε για την ευημερία μας. Όπως πάντα, είναι στο δικό μας χέρι να στηρίξουμε ο ένας τον άλλο, και να σιγουρευτούμε ότι αυτοί που βρίσκονται σε ανάγκη θα έχουν τη βοήθεια και τη στήριξή μας. Όταν η κυβέρνηση χρησιμοποιεί τη λέξη αλληλεγγύη, το κάνει μόνο για να δώσει την αίσθηση ενοχής σ'αυτούς που δεν υπακούουν τις εντολές της και να ωθήσει τον κόσμο να εσωτερικεύσει την εξουσία της.

Ποιά κρίση;

Μας λένε ότι βρισκόμαστε σε κρίση. Μήπως μπορεί κάποιος να μας πει πότε δεν βρισκόμαστε σε κρίση; Απ'την οικονομική κρίση στη κλιματική κρίση, στη προσφυγική

κρίση και στη κρίση του κορωνοϊού. Φαίνεται πως το σύστημα δίνει πολλά διαφορετικά ονόματα για τις περιόδους που χρησιμοποιούνται για την ανοικοδόμηση του, για τη μεγέθυνση και εντατικοποίηση των κατασταλτικών μέτρων του. Σ'αυτή τη περίπτωση, ιδιαίτερα σ'αυτή τη περίπτωση, δεν θα γίνει διαφορετικά. Η ιδέα μιας κατάστασης κρίσης πάντα χρησιμοποιείται για να μπει σε συγκεκριμένο πλαίσιο η περαιτέρω εξέλιξη του ολοκληρωτισμού της εξουσίας. Ο ρυθμός με τον οποίο επιβάλλεται αυτή η εξέλιξη δεν είναι πάντα η ίδια βέβαια. Όσο πιο μεγάλη και επείγουσα κάνουν τη κρίση να φανεί, τόσο πιο μεγάλη και γρήγορη θα είναι η αλλαγή. Είναι περιττό να πούμε ότι η τρέχουσα 'κρίση' δίνει στη κυβέρνηση (και σε όλες τις κυβερνήσεις) το τέλειο πλαίσιο μέσα στο οποίο μπορεί να κάνει γιγαντιαία βήματα στην ανάπτυξη μηχανισμών ελέγχου και καταστολής.

Ποιά ειδική κατάσταση εκτάκτου ανάγκης;

Επαναλαμβάνεται διαρκώς ότι όποια μέτρα παίρνονται είναι 'προσωρινά', αλλά αυτό είναι ψέμα. Πολλές καταστάσεις του παρελθόντος μας έχουν δείξει ότι τουλάχιστον ένα μέρος των μέτρων 'έκτακτης ανάγκης' παρέμειναν και μετά και ενσωματώθηκαν σε νόμους που δεν πάρθηκαν ποτέ πίσω. Από μεγάλα παραδείγματα τύπου 11/9/01 που άλλαξαν για πάντα τις δυνατότητες των κρατών να εντοπίζουν, να παρακολουθούν και να καταγράφουν τους πάντες, μέχρι πιο πρόσφατα όπου τρομοκρατικές επιθέσεις χρησιμοποιήθηκαν ως αφορμή για νέες νομοθεσίες που έφεραν αντιμέτωπους με τη δικαιοσύνη όσους διαφωνούν με το κράτος, για ύπαρξη στρατού στους δρόμους (σε κάποια μέρη μονιμοποιήθηκε ο στρατός), για τη διεύρυνση της συλλογής προσωπικών δεδομένων κτλ. Και εδώ η νέα κυβέρνηση δεν προώθησε ένα γενικό καθεστώς έκτακτης ανάγκης στην πρωτεύουσα που στόχευε στη συνολική καταστολή των ανεπιθύμητων

(άστεγων, αναρχικών, τοξικομανών, καταληψιών κτλ.) από πέρυσι; Όλοι ξέρουμε ότι εργάζονται ασταμάτητα στη δημιουργία μιας εικόνας ‘κρίσης’ (σ’αυτή τη περίπτωση κάποιο είδος ‘κρίσης ασφάλειας’) για να δικαιολογήσουν τη δίψα τους για εξουσία, αφήνοντας να υπονοηθεί ότι η φασιστική συμπεριφορά και οι ολοκληρωτικές πολιτικές είναι ‘απαραίτητες αλλά προσωρινές’... Και τώρα τι γίνεται σε μαζική κλίμακα; Ο κόσμος στρέφεται στο ίντερνετ για τις ανάγκες του, για όλες τις ανάγκες του. Απ’την επικοινωνία μέχρι τη κατανάλωση, απ’ την εργασία μέχρι τη χαλάρωση. Σε ελάχιστο χρόνο, ένα μεγάλο κομμάτι της ζωής μεταφέρθηκε εσκεμμένα στον κυβερνοχώρο. Είναι εύκολο έτσι για το κράτος να ακολουθήσει, να καταγράψει και να παρακολουθήσει τη καθημερινή δραστηριότητα του καθενός. Αλλά πάνω απ’όλα, είναι στη δική μας θέληση και δημιουργικότητα να ‘λύσουμε’ πολλά προβλήματα που δημιουργεί ο μαζικός εγκλεισμός μας, που βοηθάνε στη κανονικοποίησή του και, εν τέλει, στην αποδοχή του.

Η διαχείριση της τρέχουσας κατάστασης θα παράξει μια αδιανόητη σειρά από εμπειρίες, εργαλεία και γνώσεις, που μπορούν να χρησιμοποιηθούν και θα συνεχίσουν να χρησιμοποιούνται όποτε κριθεί απαραίτητο απ’αυτούς στην εξουσία.

Ποιός πόλεμος;

Όλες οι ενστάσεις και οι κριτικές είναι ανεπιθύμητες ή ακόμα και επικίνδυνες, γιατί στην τελική ‘είμαστε σε πόλεμο’. Σε πόλεμο ενάντια σε ένα βιολογικό γεγονός, ενάντια στη φύση βασικά. Δεν είναι αυτό ενδεικτικό της εποχής μας; Ξεχνάμε όλο και πιο πολύ πώς να συνυπάρχουμε ή να ζούμε μέσα στη φύση, ενώ πολλαπλασιάζουμε και εντείνουμε τον πόλεμο εναντίων της. Ο τρόπος ζωής μας βασίζεται στην εκμετάλλευση της φύσης και, αν αυτή η πραγματικότητα δεν ανατραπεί σύντομα, στην

ολική καταστροφή της. Ίσως είναι η υπεροψία της δύσης πολιτιστικά που θεωρεί ότι είμαστε υπεράνω όλων, οπότε πάντα επεκτείνουμε τον έλεγχο πάνω σ’αυτά. Η φύση δηλαδή αντιμετωπίζεται με όρους αξιοποίησης για τη ‘πολιτισμένη’ κοινωνία, ενώ όταν ερχόμαστε αντιμέτωποι με κάτι που προκαλεί δυσφορία, όλα θα δοθούν για να το τιθαसेύσουμε, να το χειραγωγήσουμε ή να το εξαφανίσουμε. Ένας διαρκής πόλεμος έχει κηρυχτεί απέναντι στη φύση, απέναντι στη ζωή και απέναντι στο θάνατο. Έχει φτάσει να γίνει άπιαστη σκέψη ότι δεν θα ελέγχουμε τη φύση αλλά θα είμαστε κομμάτι της, και έτσι έκθετοι σε κάποιες συνθήκες της...

Φυσικά κανείς δεν θέλει να πεθάνει, ή να δει τους αγαπημένους του να πεθαίνουν ή να υποφέρουν. Θέλουμε να ζήσουμε! Αλλά είναι το ίδιο απλώς να επιβιώνουμε με το να ζούμε; Είναι δυνατόν να ζήσουμε σε ένα κλουβί ή στην καλύτερη περίπτωση να επιβιώσουμε απλά σε ένα; Είμαστε έτοιμοι να μηδενίσουμε κάθε ρίσκο της ζωής απλά για να έχουμε περισσότερες πιθανότητες επιβίωσης; Κάποιος ίσως να έλεγε πως αυτά είναι φιλοσοφικά ερωτήματα, καλά για να περνάμε την ώρα μας αλλά όχι για να αντιμετωπίζουμε τη πραγματική ζωή. Όμως αυτή τη στιγμή μας παίρνουν όλη τη ζωή. Και μας λένε μόνο έτσι μπορούμε να επιβιώσουμε. Κάθε μέρα στην απομόνωση είναι μια επίθεση στην αυτονομία μας, στην ικανότητα να σκεφτόμαστε και να δρούμε για τους εαυτούς μας, να ζούμε, να αγαπάμε, και να πολεμάμε.

**Να αρνηθούμε τη καραντίνα
γιατί η αξιοπρέπειά μας
δεν μπορεί να επιβιώσει
μέσα σ’αυτή!**

**Να σπάσουμε το lockdown
γιατί η επιθυμία μας για
ελευθερία δεν σπάει!**